

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΑΜΑΡΟΥΣΙΟΥ (ΑΟΑ)

ΑΡΧΕΣ ΣΤΟΧΟΙ ΘΕΣΕΙΣ
ΕΝΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΟΡΑΜΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η ΑΝΑΡΧΙΑ	
I. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ	5
Το κράτος	5
Δημοκρατικός συγκεντρωτισμός ή γιατί δεν έχουμε δημοκρατία.	6
Τα υπερεθνικά κέντρα	8
Πρόταση: η πολιτική μας αυτοοργάνωση.	9
Πως λειτουργεί	9
II. ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ -ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΤΩΝ ΜΕΣΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ	12
Η ιδιοκτησία	12
Για εμάς,	12
Η μισθωτή εργασία	13
Τα στελέχη	14
Κράτος και μισθωτή εργασία	15
Θεσμικός συνδικαλισμός – αιτηματικοί αγώνες	16
Συμπεράσματα και ανεργία	17
Η κατανάλωση	18
Εργασία και Αυτοδιεύθυνση	18
III. ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ-ΑΤΑΞΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ	20
Οι κοινωνικές τάξεις	20
Εμπορευματική κοινωνία	21
Διαβίωση μέσα απ' το θέαμα	22
Οι κοινωνικοί θεσμοί	23
IV. ΠΡΟΣΩΠΙΚΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ	25
Η προτυποποίηση -μιά εξαπάτηση για τους πολλούς	25
Πραγματισμός και lifestyle	25
Η ιεραρχία	26
Η ετερονομία και η αυτονομία	27
V. ΘΕΣΕΙΣ	30
Μεταναστευτικό – Ρατσισμός,	30
Φασισμός/ναζισμός	30
Πατριαρχία/ έμφυλες διακρίσεις	31
Κοινωνικές διακρίσεις	32
Εξαθλίωση / κοινωνικός κανιβαλισμός	33
Κουλτούρα/ πολιτισμός	33
Σχέση με τα ΜΜΕ	34
Σχέση με τους θεσμούς και ρήξη με το ρεφορμισμό	34
Κοινωνικοί αγώνες	

Ζητήματα καταστολής, φυλακές, εγκλεισμός, αλληλεγγύη σε φυλακισμένους αγωνιστές 37

VI. ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΟΥ ΑΥΡΙΟ38

Ρήξεις σε εσωτερικό ψυχικό -συνειδησιακό επίπεδο. 38

Ρήξεις στις προσωπικές -κοινωνικές σχέσεις 38

Ρήξεις στη κοινωνική συνθήκη 39

Ρήξεις σε πολιτικό επίπεδο 39

Ρήξεις σε οικονομικό επίπεδο 40

Ο αγώνας μας 41

Ποιοτικά στοιχεία του αγώνα μας 42

Μέσα και διαδικασίες 42

Κοινωνική απεύθυνση -κοινωνική στόχευση -κοινωνικό περιεχόμενο 42

Διαταξική απεύθυνση του αγώνα44

Μαζικοποίηση και αποτελεσματικότητα47

Η βία και η χρήση της 47

Αυτοοργανωμένα κοινωνικά εγχειρήματα 48

Το ζήτημα της οργάνωσης48

Τρόπος λειτουργίας 49

VII. ΕΠΙΛΟΓΟΣ 50

Η ΑΝΑΡΧΙΑ

Αναρχία είναι το πολιτικό εκείνο σύστημα, κατά το οποίο η κοινωνία αυτοκυβερνάται. Δηλαδή οι πολιτικές αποφάσεις λαμβάνονται από τη κοινωνία και μόνο κι όχι από μία ιεραρχικά δομημένη πολιτική εξουσία.

Βασικές αρχές της κοινωνικής λειτουργίας της αναρχικής κοινωνίας, είναι η ταυτόχρονη ύπαρξη της ισότητας και της ελευθερίας. Οι αρχές αυτές υλοποιούνται στο πολιτικό οικονομικό και κοινωνικό πεδίο, με την ταυτόχρονη ύπαρξη της κοινοκτημοσύνης και της ατομικής και κοινωνικής ελευθερίας. Αυτό το κοινωνικό - οικονομικό οργανωτικό πρόταγμα στην ιδεολογική παράδοση, ονομάζεται ελευθεριακός κομμουνισμός και η πολιτική του έκφραση είναι η αναρχία.

Εμφορούμενοι από τη κοσμοθεωρία του ελευθεριακού κομμουνισμού, πιστεύουμε ότι δε νοείται αναρχική κοινωνία, εάν στην οικονομία της δεν προϋποτίθεται η υλική ισότητα - η ισότητα τουλάχιστον στο δικαίωμα πρόσβασης στα αγαθά, και στη πολιτική και κοινωνική ζωή, η ελευθερία στην επιλογή και στη κίνηση μέσω του αλληλοσεβασμού και της αλληλοβοήθειας.

Αυτές οι αρχές της ισότητας και της ελευθερίας, θα πρέπει να χαρακτηρίζουν ταυτόχρονα τις αξίες μας, τις διαδικασίες μας, τους σκοπούς μας και τους τρόπους λειτουργίας μας, τώρα. Σε διαφορετική περίπτωση, θα είμαστε ασυνεπείς με τις αρχές μας και ως εκ τούτου, παύουμε να είμαστε αναρχικοί.

Η επιλογή της υλοποίησης των αξιών αυτών, ανήκει αποκλειστικά στη κοινωνία που θα το αποφασίσει και θα το δρομολογήσει. Εμείς δεν είμαστε κάποια πρωτοπορία που θα ανοίξει το δρόμο για λογαριασμό της κοινωνίας. Θεωρούμε υποχρέωσή μας όμως, να εξηγήσουμε σε ποιο τρόπο ζωής πιστεύουμε, ώστε να μπορέσουμε όλοι μαζί, να μετουσιώσουμε τις αρχές τις οποίες εμφορούμαστε, σε πραγματικότητα.

Λαμβάνοντας υπ' όψη τη πραγματικότητα, αναλύοντας και κρίνοντας τη, ακολουθεί πιο κάτω η περιγραφή της υλοποίησης των προταγμάτων μας σε πολιτικό, κοινωνικό, οικονομικό, αλλά και σε ατομικό επίπεδο. Η περιγραφή αυτή προσπαθεί να σκιαγραφήσει τη μελλοντική αναρχική κοινωνία, προκειμένου να γίνουμε κατανοητοί ως προς τους σκοπούς της ομάδας μας.

I. ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Όταν μιλάμε για πολιτική, εννοούμε το τρόπο που λαμβάνονται οι αποφάσεις στην κοινωνία. Δε ταυτίζεται με την ύπαρξη κράτους, ούτε με την ύπαρξη κομμάτων. Αφορά στη μέθοδο λήψης αποφάσεων από τη κοινωνία ως σώμα.

Θα πρέπει να κάνουμε μια διάκριση: Είναι διαφορετικό πράγμα η κοινωνία από το κράτος. Το κράτος είναι ένας θεσμός οργάνωσης κι επιβολής. Διανύουμε τη συγκυρία όπου το κράτος-έθνος, αποτελεί ακόμα τη στοιχειώδη μορφή οργάνωσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Το κράτος διέπεται από συγκεντρωτική εξουσία, και με τη βία ή τη συναίνεση, επιβάλλεται κι ελέγχει κεντρικά τις κοινωνίες. Προσδιορίζεται χωρικά από σύνορα, που ελέγχει με πολεμικά συστήματα ισχύος, κεντρικά διευθυνόμενα.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ

ως μηχανισμός επιβολής (το λέει άλλωστε και το ίδιο του το όνομα: κράτος= δύναμη, ισχύς), επιβάλλεται στη κοινωνία, προκειμένου να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα που εκπροσωπεί. Η ίδια του η υπόσταση, η υπαρξιακή του ιδιοσυστασία, οφείλεται στην ανάγκη επιβολής. Επιβολής των κυρίαρχων, των λίγων, των δυνατών, πάνω στους υπόλοιπους. Αλλιώς δε θα υπήρχε κράτος. Το κράτος υπάρχει για να ελέγξει, να επιβληθεί, να καθοδηγήσει, να υποτάξει τους πολλούς, και να δημιουργήσει μέσα από τα σύνορα, ένα ασφαλές περιβάλλον δράσης και ισχύος των κυρίαρχων –τοπικών ή υπερτοπικών- πάνω στη κοινωνία.

Όλο αυτό το ανώμαλο κι αφύσικο μόρφωμα, δε θα μπορούσε να υφίσταται εάν δεν συνοδευόταν με «ιδεολογίες». Έθνος, φυλή, γένος, δημοκρατία, οργάνωση, «κοινωνική ειρήνη», «ευταξία», αποτελούν ιδεολογίες – δικαιολογίες της επιβολής των κυρίαρχων πάνω στους πολλούς. Όλες αυτές οι ιδεολογίες κατατείνουν σε ένα σκοπό: αναδεικνύοντας την αναγκαιότητα του κράτους, να διαιωνίζεται η κυριαρχία του πλούτου πάνω στη κοινωνία, εξασφαλίζοντας με όλους αυτούς τους μύθους, τη κοινωνική συναίνεση και υποταγή. Πρόκειται για εξαπάτηση.

Το πρόβλημα έρχεται όταν γι αυτή την απάτη, σκοτώνονται άνθρωποι, ξεκληρίζονται οικογένειες, άνθρωποι καταδικάζονται σε ισόβια σωματική ή ψυχική αναπηρία, σε ισόβια σωματική ή ψυχική αναπηρία, σε ισόβια

σωματική ή ψυχική αναπηρία, με τραύματα οι συνέπειες των οποίων κάνουν αιώνες να επουλωθούν στην ανθρώπινη κοινωνία. Πόλεμοι ισχύος κι ανταγωνισμών των εθνικά ή υπερεθνικά επικυρίαρχων στη κοινωνία, η οποία τροφοδοτεί με σάρκα, αίμα, πείνα και δυστυχία τις πολεμικές εκστρατείες με όπλα απόλυτης καταστροφής. Πόλεμοι για τα οικονομικά συμφέροντα, πόλεμοι για τις πωλήσεις όπλων. Τα κράτη είναι φορείς καταστροφής πείνας και ανθρώπινης δυστυχίας.

Μα και σε καιρό «ειρήνης», -σε καιρό δηλαδή που είτε οι κυρίαρχοι δε πολεμούν μεταξύ τους, είτε όταν η κοινωνία δεν εξεγείρεται και πολεμά εναντίον τους, η επιβολή, η πειθαρχία στην ιεραρχία και η καταπίεση είναι δυσβάσταχτες, και το περιβάλλον πνιγηρά κατασταλακτικό. Η καταστολή θεσμίζεται από το κράτος και υλοποιείται μέσα στις φυλακές με τη στέρηση της ανθρώπινης ελευθερίας. Μια νομιμότητα που «εγκληματοποιεί» -που δημιουργεί με τη ποινικοποίηση εγκληματίες, προκειμένου να δικαιώσει την ύπαρξή της, με το πρόσχημα της κοινωνικής ειρήνης και τάξης.

Η ιεραρχία που διέπει το κράτος, χαρακτηρίζει κάθε πλευρά της ζωής κι αναπαράγεται.

Τέλος, ο κεντρικός έλεγχος, εφευρίσκει όλο και πιο εξελιγμένους τρόπους, κι επεκτείνεται στην ανθρώπινη καθημερινότητα, εισβάλλει μέσω του θεάματος στα σπίτια, εισβάλλει ακόμα και στην ίδια την ανθρώπινη ψυχή. Ο άνθρωπος ετεροκαθορίζεται. Η ζωή του διαμορφώνεται από την εξουσία, και γίνεται πειθήνιο υποζύγιο, ψυχικό παρακολούθημα, και σε αρκετές περιπτώσεις, εθελόδουλος υποστηρικτής.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΣΜΟΣ Ή ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΜΕ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Η «δημοκρατία», ως πολίτευμα, χρησιμοποιείται αφ' ενός, σαν ένας από τους τρόπους άσκησης εξουσίας, αλλά και σαν ιδεολογία –δικαιολογία διατήρησης της επιβολής. Αυτό αποδεικνύεται και από τις διαδικασίες της.

Ο τρόπος που λαμβάνονται οι αποφάσεις είναι συγκεντρωτικός, δηλαδή υπάρχει ένα κέντρο λήψης αποφάσεων που λέγεται κυβέρνηση, κι εκλέγεται μέσω ενός παράδοξου και μεροληπτικού ες, κηρύσσουν «καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης», λογοκρίνουν κι εντείνουν τη εκλογικού συστήματος μία φορά στα τέσσερα χρόνια.

Τα πολιτικά κόμματα αποτελούν φορείς θεσμισμένης εξουσίας, και κατά κύριο λόγο, εκφράζουν συμφέροντα διαφόρων ελίτ ή συντεχνιών. Χρηματοδοτούνται άλλωστε από αυτές τις ελίτ προκειμένου να ενισχύσουν τις προπαγανδιστικές τους καμπάνιες, και υπάρχει γενικότερα σχέση αλληλεξάρτησης.

Οι ψηφοφόροι δεν συμμετέχουν στις διαδικασίες των κομμάτων, και ακόμη περισσότερο, δεν συνδιαμορφώνουν τα προγράμματα τους. Στα κόμματα υπάρχει ιεραρχία, και οι αρχηγοί εκλέγονται από σώματα που σπάνια είναι αντιπροσωπευτικά της βάσης.

Οι πολιτικοί, επανδρώνουν θέσεις εξουσίας και κρίνονται με μία ψήφο ανά τέσσερα χρόνια. Πρόκειται για ψυχικά εξαρτημένα, ματαιόδοξα ή φιλόδοξα άτομα, που καθοδηγούνται από εξουσιαστικά πρότυπα, και με βάση αυτά επιλέγουν συνειδητά το πολιτικό τους στρατόπεδο. Ασχολούνται με τη πολιτική σαν επάγγελμα και φροντίζουν να ικανοποιούν το πάθος τους, κάνοντας υποχωρήσεις στα μεγάλα συμφέροντα κι ανταλλάσσοντας τα όποια ιδεολογικά ιδανικά με μία καρέκλα εξουσίας, που είναι το μεγάλο τους πάθος.

Όλα τα παραπάνω διαψεύδουν στη πραγματικότητα το αξιακό υπόβαθρο της δημοκρατίας ως πολιτικής έννοιας, και στην ουσία υποσκάπτουν κάθε πιθανότητα πραγμάτωσής της. Έτσι ο πολιτικός όρος γίνεται λάστιχο, ιδεολογική τσίχλα που φτύνεται κατά το δοκούν. Οι κυβερνήσεις, όποτε κρίνουν, καταστρατηγούν τα λεγόμενα «δημοκρατικά δικαιώματα», προχωρούν σε επιτάξεις κι επιστρατεύσεις, κηρύσσουν «καταστάσεις εκτάκτου ανάγκης», λογοκρίνουν κι εντείνουν τη καταστολή, σε σημείο που δε διαφέρουν σε τίποτα από κοινές δικτατορίες.

Συμπερασματικά, πρόκειται για ένα συγκεντρωτικό αντιπροσωπευτικό σύστημα λήψης αποφάσεων, όπου ο επηρεασμένος και χειραγωγούμενος από τη τηλεοπτική προβολή και τη διαφήμιση ψηφοφόρος, μία φορά κάθε τέσσερα χρόνια, αναθέτει την ευθύνη των όρων της διαβίωσής του σε τρίτους, χωρίς να μπορεί να τους ελέγξει, χωρίς να μπορεί να τους ανακαλέσει, χωρίς να μπορεί να κάνει οτιδήποτε στη περίπτωση που ο αντιπρόσωπός του κάνει τα ανάποδα από αυτά που του υποσχέθηκε. Μάλιστα για εμάς και τη κοσμοθεωρία που πιστεύουμε, αυτό είναι νομοτελειακό. ων θέσεων εξουσίας.

Όλο αυτό το αλλοτριωμένο, το αποξενωμένο από τον άνθρωπο και τις ανάγκες σύστημα λήψης απόφασης δε το θεωρούμε πολιτική, έτσι

όπως ορίστηκε στην αρχή της ενότητας, στο βαθμό που είναι θεσμικά αποστασιοποιημένο από τον άνθρωπο και τον έλεγχο της ζωής του. Ο όρος πολιτική όπως και αυτός της δημοκρατίας, είναι όροι της αρχαίας ελληνικής ιστορικής πραγματικότητας, και ταυτίζονταν με την ενεργή συμμετοχή του πολίτη στα κοινά. Μάλιστα, η έννοια της δημοκρατίας, ερχόταν σε αντιδιαστολή με αυτές της ολιγαρχίας ή αριστοκρατίας, με οικονομικούς μάλιστα, εκτός από πολιτικούς όρους. Όλοι αυτοί οι όροι, δεν έχουν καμία αντιστοίχιση στη σημερινή πραγματικότητα, η οποία μάλιστα κατατείνει στην αποξένωση, την ιδιώτευση και την απομάκρυνση γενικότερα της λήψης των αποφάσεων από τη κοινωνία. Αυτή η απομάκρυνση της λήψης απόφασης από τον πολιτικό άνθρωπο, μεγαθύνεται ακόμη περισσότερο, αν λάβει κανείς υπ' όψιν του τη παγκοσμιοποίηση.

ΤΑ ΥΠΕΡΕΘΝΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Στη παρούσα ιστορική συγκυρία, και προϊούσας της παγκοσμιοποίησης, νέα διεθνοποιημένα κέντρα λήψης αποφάσεων αναδεικνύονται, αποδυναμώνοντας περαιτέρω, τα ήδη υπάκουα εθνικά κέντρα. Τα εθνικά εξουσιαστικά κέντρα περιορίζονται σε θέματα οικονομικής τεχνοκρατικής διαχείρισης, και κοινωνικο-πολιτικού ελέγχου. Τα διεθνή κέντρα παγκοσμιοποιούν τον έλεγχο, ομογενοποιούν τις τοπικές κοινωνικές ιδιαιτερότητες, κι επιβάλλουν το κεφαλαιοκρατικό τους μοντέλο, απ' άκρου εις άκρο στο πλανήτη. Νέες υπερεθνικές ελίτ έχουν ήδη κάνει τη εμφάνισή τους, δημιουργώντας κέντρα εξουσίας σε πλανητικό επίπεδο, μία κατάσταση που προοπτικά απομακρύνει ακόμη περισσότερο τον έλεγχο της εξουσίας, από τα πειθαρχημένα εθνικά κράτη, πόσο μάλλον από τις αυτόνομες κοινότητες ή ακόμη και το άτομο.

Πρόκειται για μια ιστορική μετάλλαξη, που πιθανόν στο σενάριο της να περιλαμβάνει τη οριστική επικράτηση των διεθνικών οικονομικών κέντρων έναντι των εθνικών, και την εκχώρηση της πολιτικής της διαχείρισης από τους εθνικούς σωτήρες –πολιτικούς, σε διεθνικούς οικονομικούς φεουδάρχες –πράγμα που κατ' ουσία έχει συμβεί σχεδόν ολοκληρωτικά στην οικονομική σφαίρα, και άτυπα στη πολιτική σφαίρα. Σε αυτή τη περίπτωση ο άνθρωπος εκτός από άβουλος μισθωτός σκλάβος, μετατρέπεται σε προγραμματισμένο καταναλωτή ιδιώτη, υπό την επίβλεψη μιας παγκόσμιας νεοφεουδαρχικής εξουσίας, ένα ασήμαντο μυρμήγκι στα δισεκατομμύρια των υπάκουων εθελόδουλων μαζών, τις

τύχες των οποίων ελέγχουν και καθορίζουν οι λίγοι κυρίαρχοι αυτού του κόσμου.

Συμπερασματικά, τασσόμαστε ενάντια σε υπέρ-κρατικούς, αλλά και διακρατικούς θεσμούς εξουσίας, στους οποίους το κράτος ως στοιχειώδης μορφή οργάνωσης της κοινωνικής καταπίεσης, συμμετέχει με τη μορφή συμμαχίας, ένωσης ή οργανισμού, προκειμένου να εξουσιάσουν τις κοινωνίες σε υπερεθνικό, επίπεδο.

ΠΡΟΤΑΣΗ: Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΑΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ

Μπροστά σε αυτή την εφιαλτική προοπτική, εμείς αντιτάσσουμε την παγκόσμια απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του κράτους και του κεφαλαίου, δηλαδή την αναρχία. Προϋποθέτει την ελευθερία στο άτομο, και τη διεκδίκηση του ελέγχου της ζωής του. Απαιτεί την πολιτική του συνειδητοποίηση και συλλογικοποίησή του. Τη πολιτικοποίησή του μέσα στις συνελεύσεις, και την ισότιμη συμμετοχή του, στη λήψη των αποφάσεων που αφορούν στη κοινότητά του. Την αποκέντρωση και την διοικητική αυτονομία της κοινωνίας. Τις ομόσπονδες κοινότητες σε παγκόσμιο επίπεδο. Τη συνεργασία και συνεννόηση μεταξύ των κοινωνιών του πλανήτη, για τη οριστική κατάργηση των συνόρων και των διαχωρισμών παντού. Γενικά: την ελευθερία των αποφάσεων από τα κάτω.